

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7504/2567

นาง พ. ในฐานะผู้จัดการมรดกของนาย ส.โจทก์ นาง อ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 26, ป.วิ.พ. มาตรา 225, พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7, ป.วิ.พ. มาตรา 177, ป.พ.พ. มาตรา 204, ป.วิ.พ. มาตรา 142

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกู้ยืมเงินตามสัญญาฉบับลงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2557 จำเลยให้การว่าเคยกู้ยืมเงินโจทก์เมื่อเดือนพฤษภาคม 2555 และเดือนกรกฎาคม 2556 แต่ชำระหนี้โจทก์หมดสิ้นแล้วนั้น แม้การยื่นคำให้การในคดีผู้บริโภคจะไม่เคร่งครัดเพราะตาม พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 26 บัญญัติว่า ในกรณีที่จำเลยยื่นคำให้การเป็นหนังสือ หากศาลเห็นว่าคำให้การดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญบางเรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้จำเลยแก้ไขคำให้การในส่วนนั้นให้ถูกต้องหรือชัดเจนขึ้นก็ได้เท่านั้น แต่การจะให้การรับหรือปฏิเสธคำฟ้องโจทก์ส่วนไหนอย่างไร ย่อมเป็นเจตนาอิสระของคู่ความ หาใช่หน้าที่ของศาลที่จะต้องทวงถามให้จำเลยให้การในส่วนนี้ไม่ทั้งมิใช่กรณีคำให้การไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญ เมื่อจำเลยไม่ปฏิเสธการกู้ยืมเงินตามสัญญาฉบับลงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2557 จึงถือว่าจำเลยยอมรับว่าได้กู้ยืมเงินโจทก์ตามสัญญาดังกล่าวในฟ้องแล้ว แม้จำเลยจะนำสืบในชั้นพิจารณาว่า จำเลยไม่ได้กู้เงินและไม่ได้รับเงินกู้ตามสัญญาฉบับลงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2557 แต่เป็นการที่โจทก์นำมูลหนี้กู้ยืมที่ระงับแล้วมาฟ้องเป็นคดีนี้ ก็เป็นการนำสืบนอกประเด็นที่ต่อสู้ในคำให้การ ข้อเท็จจริงที่จำเลยอ้างมาในชั้นอุทธรณ์ว่า โจทก์นำยอดเงินในสัญญาฉบับก่อนมาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ จึงเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ต้องห้ามอุทธรณ์ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 225 ประกอบ พ.ร.บ.วิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ไม่รับวินิจฉัยปัญหาดังกล่าวชอบแล้ว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระเงิน 250,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 200,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การและแก้ไขคำให้การ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยชำระเงิน 250,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ของต้นเงิน 200,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 แผนกคดีผู้บริโภคพิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยฎีกา โดยศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภคอนุญาตให้ฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีผู้บริโภควินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังได้ว่า โจทก์เป็นผู้จัดการมรดกของนายสุวรรณ คดีนี้โจทก์มอบอำนาจให้นายสุรัช เป็นผู้ฟ้องและดำเนินคดีแทน จำเลยเคยกู้ยืมเงินนายสุวรรณหลายครั้งก่อนนายสุวรรณถึงแก่กรรม โดยนายสุวรรณคิดดอกเบี้ยเงินกู้สูงกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนด ปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยได้รับอนุญาตให้ฎีกาประการแรกมีว่า คำให้การของจำเลยเป็นคำให้การที่ไม่ขัดแย้งหรือไม่ เห็นว่า แม้การยื่นคำให้การในคดีผู้บริโภคจะไม่เคร่งครัดเช่นการยื่นคำให้การในคดีแพ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 177

ดังจำเลยฎีกาก็ตาม แต่การจะให้การรับหรือปฏิเสธคำฟ้องโจทก์ส่วนไหนอย่างไรย่อมเป็นเจตนาอิสระของคู่ความ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 26 บัญญัติว่า ในกรณีที่จำเลยยื่นคำให้การเป็นหนังสือ หากศาลเห็นว่าคำให้การดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญบางเรื่อง ศาลอาจมีคำสั่งให้จำเลยแก้ไขคำให้การในส่วนนั้นให้ถูกต้องหรือชัดเจนขึ้นก็ได้เท่านั้น ที่จำเลยฎีกาว่า คำให้การว่าจำเลยเคยกู้ยืมเงินโจทก์เมื่อเดือนพฤษภาคม 2555 และเมื่อเดือนกรกฎาคม 2556 และชำระหนี้โจทก์หมดสิ้นแล้ว มีความหมายอยู่ในตัวว่า จำเลยปฏิเสธว่าไม่ได้กู้ยืมเงินตามสัญญาฉบับลงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2557 ด้วยนั้น ตามคำให้การจำเลยหาได้ให้การแต่เพียงนั้นไม่ จำเลยยังให้การต่อไปว่า หลังจากนั้น เมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2558 จำเลยไม่สามารถชำระหนี้ให้ธนาคารได้ จำเลยจึงไปขอรับเงินคืนจากนายสุวรรณและทำสัญญากู้ยืม 150,000 บาทให้ไว้ ซึ่งโจทก์นำมาฟ้องจำเลยเป็นคดีหมายเลขดำที่ ผบ 996/2564 ของศาลชั้นต้น (ส่วนคดีนี้เป็นคดีหมายเลขดำที่ ผบ 995/2564 ของศาลชั้นต้น) โดยไม่ชอบเพราะได้รวมจำนวนเงินที่จำเลยและสามีชำระคืนนายสุวรรณไปแล้ว 780,000 บาทมาฟ้องด้วย ทั้งที่จำเลยและสามีได้กู้ยืมเงินนายสุวรรณไปเป็นต้นเงินเพียง 650,000 บาทเท่านั้น จึงชำระเกินไป 130,000 บาทแล้ว ต่อมาเดือนกันยายน 2560 บุตรนายสุวรรณนำเอกสารมาให้จำเลยลงชื่อรับสภาพหนี้รวม 820,000 บาท และวันที่ 9 พฤษภาคม 2564 นางพลอยผู้จัดการมรดกนายสุวรรณจะนำหนังสือรับสภาพหนี้ 619,000 บาทมาให้จำเลยลงชื่ออีก แต่จำเลยไม่ยอมลงชื่อ ตามคำให้การดังกล่าวเมื่อจำเลยให้การว่า การกู้ยืมเงินเมื่อเดือนพฤษภาคม 2555 เป็นต้นเงิน 200,000 บาท การกู้ยืมเงินเมื่อเดือนกรกฎาคม 2556 เป็นต้นเงิน 300,000 บาท เมื่อรวมกับต้นเงินที่ให้การว่าไปกู้ยืมอีกครั้งเมื่อวันที่ 22 มีนาคม 2558 อีก 150,000 บาท จึงเป็นต้นเงินกู้ 650,000 บาท ดังนั้น ที่ให้การว่าได้ชำระเงินกู้เป็นต้นเงิน 650,000 บาทไปหมดแล้ว จึงหมายถึงการกู้เงินเมื่อเดือนพฤษภาคม 2555 เดือนกรกฎาคม 2556 และเดือนมีนาคม 2558 ไม่อาจแปลความว่า หมายถึงรวมถึงว่าไม่ได้กู้เงินนายสุวรรณตามสัญญาฉบับลงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2557 ตามฟ้องดังฎีกาได้ นอกจากนั้น หลังจากจำเลยให้การครั้งแรกเมื่อวันที่ 13 กันยายน 2564 แล้ว จำเลยยังยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การอีก 2 ครั้ง เมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน 2564 และวันที่ 6 มกราคม 2565 จำเลยก็ไม่ได้ยกขึ้นปฏิเสธว่าไม่ได้ทำสัญญากู้ตามฟ้องฉบับลงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2557 แต่อย่างใด ทั้งที่มีโอกาสแก้ไขเพิ่มเติมคำให้การหลายครั้ง คดีนี้จำเลยมีทนายความแก้ต่าง ตามคำให้การจำเลยดังกล่าวทั้งหมดแสดงว่าจำเลยเข้าใจข้อหาและข้อต่อสู้ของตนดี และประสงค์จะให้การแต่เพียงนั้น หากใช้หน้าที่ของศาลที่จะต้องทวงถามให้จำเลยให้การในส่วนนั้นส่วนนี้ไม่ ทั้งมิใช่กรณีคำให้การไม่ถูกต้องหรือขาดสาระสำคัญ เมื่อจำเลยไม่ปฏิเสธการกู้ยืมเงินตามสัญญาฉบับลงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2557 จึงเป็นอันฟังได้ว่าจำเลยยอมรับว่าได้กู้ยืมเงินนายสุวรรณตามสัญญากู้ตามฟ้องแล้ว ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 วินิจฉัยว่า คำให้การจำเลยไม่ได้ปฏิเสธโดยชัดแจ้งว่าไม่ได้ทำสัญญากู้ จึงไม่มีประเด็นข้อพิพาทต้องวินิจฉัยว่าจำเลยทำสัญญากู้เงินนายสุวรรณตามฟ้องหรือไม่อีกนั้นชอบแล้ว ฎีกาจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต้องวินิจฉัยตามที่จำเลยได้รับอนุญาตให้ฎีกาประการต่อไปมีว่า ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ไม่รับวินิจฉัยอุทธรณ์จำเลยในปัญหาว่า โจทก์นำยอดเงินในสัญญาฉบับก่อนมาฟ้องจำเลยเป็นคดีนี้ เพราะเป็นข้อที่ไม่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วในศาลชั้นต้นนั้นชอบหรือไม่ เห็นว่าดังที่ได้วินิจฉัยไว้ตอนต้นแล้วว่า คำให้การจำเลยไม่ได้ให้การเกี่ยวกับสัญญากู้ตามฟ้อง จึงไม่มีคำให้การว่า จำเลยไม่ได้กู้เงินและไม่ได้รับเงินกู้ตามสัญญา แต่เป็นการที่โจทก์นำมูลหนี้กู้ยืมที่ระงับแล้วมาฟ้องเป็นคดีนี้ดังฎีกาเช่นกัน แม้จำเลยจะนำสืบความข้อนี้ในชั้นพิจารณา ก็เป็นการ

นำสืบนอกประเด็นที่ต่อสู้ไว้ในคำให้การ ถือไม่ได้ว่าเป็นข้อที่ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น ต้องห้ามอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 225 ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ.2551 มาตรา 7 ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 3 ไม่รับวินิจฉัยปัญหาตามอุทธรณ์จำเลยดังกล่าวชอบแล้ว ฎีกาจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง โจทก์รับมาในฟ้องแล้วว่าดอกเบี้ยเงินกู้ที่กำหนดไว้ในสัญญาอัตราร้อยละ 3 ต่อเดือน นั้นเป็นดอกเบี้ยอัตราผิดกฎหมาย และมีได้ฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระดอกเบี้ยเงินกู้ดังกล่าว หากฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระดอกเบี้ยผิดนัดในฐานะที่มีหนี้ต้องชำระต้นเงินกู้คืนโจทก์ แต่สัญญากู้ มิได้กำหนดชำระต้นเงินคืนไว้ตามวันแห่งปฏิทิน จำเลยจะตกเป็นผู้ผิดนัดก็ต่อเมื่อโจทก์ทวงถาม ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 204 ซึ่งโจทก์มิได้นำสืบให้รับฟังได้เช่นนั้น เอกสารหมาย จ.5 ก็เป็นเพียงการแจ้งยอดเงินที่ยังค้างให้จำเลยทราบเท่านั้น จึงต้องถือว่าจำเลยตกเป็นผู้ผิดนัดนับแต่วันฟ้อง ที่ศาลล่างทั้งสองกำหนดให้จำเลยรับผิดชอบชำระดอกเบี้ยผิดนัดในอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับแต่วันทำสัญญาเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2557 ถึงวันฟ้องเป็นเวลา 5 ปี คิดเป็นดอกเบี้ย 50,000 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น 250,000 บาท ไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้ไม่มีคู่ความฝ่ายใดฎีกา ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) ประกอบพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มาตรา 7 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชำระเงิน 200,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 5 ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ นอกจากนี้ที่แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

อาทิตย์ ออกเวหา · ทวีศักดิ์ อนุนาทรรัตนกุล · ดุสิต ฉิมพลี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/7504/2567>